

John Beer, advocaat bij Beer advocaten

Geïnterviewd door Renée Hoedemakers en Dimitri Koliás

John Beer (63) is een advocaat gespecialiseerd in het aansprakelijkheidsrecht en letselschade. Beer staat onder anderen de nabestaanden van de slachtoffers van MH17 bij. Om meer te weten te komen over hoe het is om te werken binnen een bepaald rechtsgebied waar de emoties soms hoog kunnen oplopen, bezochten wij Beers kantoor aan de Amsterdamse Weteringschans.

NA DE STUDIE

Waarom heeft u voor de studie rechten gekozen en hoe kwam u bij het aansprakelijkheidsrecht en de personenschade uit?

Mijn keuze voor de studie rechten had te maken met het feit dat ik het strafrecht op het eerste gezicht een heel aantrekkelijke rechtsgebied vond om me op te richten. Zodoende heb ik tijdens mijn eerste jaren in de rechtspraktijk nog wel eens met het strafrecht gewerkt. Ik heb gewerkt op een kantoor dat zich met het aansprakelijkheidsrecht bezighield en dan met name de medische aansprakelijkheid. In die tijd werkte ik met een arts-advocaat samen. Deze man heeft mijn interesse voor het medische aansprakelijkheidsrecht aangewakkerd. Ik ben dus op een andere manier in de advocatuur begonnen, maar ik heb al vrij snel de keuze gemaakt voor het aansprakelijkheidsrecht en de personenschade. Het aansprakelijkheidsrecht is interessant omdat het een intellectueel uitdagend rechtsgebied is. Het kent vele aspecten die overlappend zijn met andere rechtsgebieden. Bovendien kent het vele maatschappelijke componenten. Tijdens mijn studie ben ik actief betrokken geweest bij Rechtswinkel Amsterdam. In die periode heb ik ontdekt dat ik het in toenemende mate interessant vond, om als rechtshulpverlener maatschappelijke ongelijkheden te overbruggen. Dat kan in het aansprakelijkheidsrecht heel goed. Vaak gaat het om een burger die tegenover een professionele partij staat zoals een verzekeraar. In het verlengde daarvan heeft mijn kantoor de keuze gemaakt om uitsluitend gedupeerde personen te helpen en niet voor professionele partijen op te treden.

Kunt u uw eerste pleidooi nog herinneren?

Eén van mijn eerste pleidooien kan ik me nog wel herinneren. Vooraf was ik ongelooflijk gespannen en zenuwachtig. Vragen als 'heb ik me wel goed voorbereid' en 'heb ik het hele procesdossier meegebracht', spookten

door mijn hoofd. Als jonge advocaat had ik het gevoel dat ik voor de leeuwen werd gegooid. Desalniettemin was het een heel bijzondere zaak. Het ging om een medische student die in een laat stadium van haar studie allerlei rare dingen begon te doen in haar coschappen. De universiteit had toen besloten om haar uit de opleiding te verwijderen. Het was een kortgedingprocedure tegen de universiteit, waar ikzelf net van af kwam.

U helpt de nabestaanden van de slachtoffers van MH17. Is het moeilijk om dit soort cliënten te helpen?

Ik denk dat mijn kantoor de grootste groep nabestaanden van de slachtoffers van MH17 bijstaat. Iedereen weet welke bijzondere feitelijke omstandigheden aan de ramp van MH17 hebben bijgedragen. Iedereen weet nog welke beelden onmiddellijk na de ramp aan ons werden voorgetoverd en alle fantasieën die in dat verband actief werden. Wat gebeurt er met de slachtoffers die in Oekraïne in de korenvelden liggen, vroeg men zich af. Dat is een dimensie die ik nog nooit eerder had meegemaakt. Ik heb aan de zaak over de luchtvaartramp in Faro in Portugal gewerkt, alsmede het luchtongeval in Libië en het ongeval met Turkish Airlines. Elk van die rampen heeft zijn eigen karakteristieken. Het karakteristiek van de zaak MH17, waar de emoties hoog en precair liggen bij de nabestaanden, is dus uniek.

Is het moeilijk om nee te zeggen?

Als je iets niet voor mensen kunt of wil doen wat zij wel graag willen dat je voor ze doet, moet je het goed en duidelijk uitleggen. Voor heel veel Nederlandse cliënten geldt dat zij een negatief advies zeer wel kunnen accepteren, mits dat maar goed gemotiveerd en duidelijk is. Een negatief advies is overigens een moeilijk advies om te geven. Het kan ook gaan om een gebrek aan capaciteit. Op mijn kantoor werken 18 advocaten, dus de capaciteit is vrij groot. Maar ook daar komt nu en dan een eind aan. Wij moeten soms keuzes maken in de zaken die wij innemen. Soms kunnen wij mensen om deze reden niet helpen. Dat is hetzelfde als een negatief advies. Mensen kunnen zich dan miskend voelen. Dat is moeilijk, want als je een zaak om capaciteitsredenen niet kunt innemen, houdt dat geen inhoudelijk oordeel over de zaak in. Gedurende de jaren wordt het wel steeds gemakkelijker om nee te zeggen. Dat heeft te maken met je eigen ervaring en de manier waarop mensen naar je kijken. Mensen zijn eerder geneigd om je oordeel te aanvaarden.

Waarom werken er ook artsen op uw kantoor?

Het medische aansprakelijkheidsrecht en de letselschade kun je niet beoefenen met uitsluitend juridische kennis. Je zult ook medische kennis bij de behandeling van je zaak moeten betrekken. Dat heeft mijn kantoor vroegtijdig als een kernaspect van de praktijk gezien. Op die manier kun je beter hulp verlenen aan je cliënt. Want wat is er nou beter om op je kantoor dokters te hebben bij wie je langs kunt gaan

indien je vragen hebt. Veel jonge advocaten hebben koudwatervrees voor medische terminologie. Wat ik heel belangrijk vind is dat die vrees in een vroeg stadium wordt weggenomen. De dokters die hier werken spelen bovendien een belangrijke rol bij de opleiding en ontwikkeling van de jonge advocaten. Hoe jonger je het medische dossier leert te doorgronden en hoe eerder je medische terminologie onder de knie krijgt, hoe beter je het als advocaat vergaat. Je bent een betere advocaat op het gebied van medische aansprakelijkheid als je tijdens een pleidooi antwoorden kunt geven op vragen van de rechter. Het is een karikatuur van een letselschade-advocaat dat hij eerst zijn medische specialist moet raadplegen alvorens hij antwoord kan geven op medische vragen van de rechter. Natuurlijk zijn er dingen die je niet weet, maar hoe meer je wel weet, hoe actiever je bent als slachtoffer-advocaat.

Is het van belang dat letselschade-advocaten ook geneeskunde gestudeerd hebben? Er zijn ontzettend veel mensen op mijn pad geweest, die zowel rechten als geneeskunde hebben gestudeerd, die bij ons op kantoor wilden werken. Ik heb in de loop der tijd geleerd te zien wanneer je te maken hebt met dokters die rechten gedaan hebben en juristen die geneeskunde gedaan hebben. Dat zijn totaal verschillende mensen. De arts-advocaat waarmee ik samenwerkte toen ik nog maar net advocaat was zei tegen mij: 'weet wie je bent. Weet dat als je advocaat wilt zijn je een jurist moet zijn. Als je als jurist geneeskunde wilt gaan studeren, stop dan bij je kandidaats, want dan blijft je identiteit tenminste gewaarborgd.' Ik denk overigens wel dat bijstuderen uit interesse nooit kwaad kan.

Uw kantoor heeft veel zaken behandeld die in de media zijn gekomen, hoe gaat u met deze druk om?

Ik ervaar de belangstelling van de media niet echt als druk. Ik ervaar het als iets wat bij dit soort zaken hoort. Je moet er niet voor weglopen, maar behoorlijk mee omgaan. Publieke discussie over zaken is iets dat je tegenwoordig niet meer kunt ontkennen. Vroeger deden wij ons werk achter de schermen, zonder dat de maatschappij meekeek en meediscussieerde. Die tijden zijn volstrekt veranderd. Twee dagen na de ramp van MH17 denken wij al te weten wat er gebeurd is. Dat is idiotot en daar waarschuw ik ook altijd voor. Je kunt de publieke discussie echter ook gebruiken voor onderwerpen die je voor slachtoffers van belang vindt of voor je betreffende cliënt van belang vindt. Ik heb ooit eens een keer een zaak gedaan voor de ouders van een kindje dat overleed op de afdeling kindercardiologie van een academisch ziekenhuis. Wij hadden al wel vrij snel in de gaten dat het overlijden van dit meisje het gevolg was van onvoldoende medische zorg, die samenhang met ruzie tussen specialisten. In de publiciteit heb ik volop meegedaan in het neerzetten van die zaak. Als een rechtstreeks gevolg daarvan kreeg ik op een gegeven moment een blanco envelop met een operatierooster onder mijn deur doorgeschoven op kan-

toor. Dat had ik niet gekregen als ik niet het publieke debat aanging voor deze zaak. Iemand had een probleem met deze zaak en die vond niet dat de gegevens die in die envelop zaten aan mij moesten worden onthouden. Als gevolg van de publiciteit en onze publieke zichtbaarheid krijgen wij telefoontjes of post met soms nuttige informatie.

Op wat voor een zaak bent u het meest trots / welke zaak staat u het meest bij? Als jong advocaat ben ik voor het eerst, en achteraf was het de enige keer, bij de Hoge Raad geweest om een pleidooi te houden. Ik had een aantal cassatiemiddelen omschreven in een tuchtzaak die de Hoge Raad gegrond achtte en hetgeen vernietigde waar de middelen tegen gericht waren. Ik heb toen een week iets hoger dan de grond gelopen. Dit heb ik maar één keer meegemaakt, want tegenwoordig mag je alleen als cassatieadvocaat pleiten bij de Hoge Raad. Onder het oude medische tuchtrecht mocht ik dat wel nog doen als normale advocaat. Een andere zaak die me nog bijstaat is de zaak waarin een jonge vrouw op bezoek ging naar haar vrienden in Engeland. Ze bevonden zich in een Engelse pub toen een heel groot zwart bord, waarop alle Engelse bieren stonden vermeld, los ging en op haar hoofd was gevallen. Op dat moment studeerde zij aan de Technische Universiteit Delft en kwam in moeilijkheden als gevolg van het opgelopen hersenletsel. Die zaak kwam uiteindelijk voor in de High Court of Justice in Londen. De trial duurde een week en het was een hele belevenis. De rechter had een grote pruik op en er waren solicitors, barristers en een hele hoop getuigen aanwezig. De vraag die speelde was of deze vrouw als gevolg van het ongeluk arbeidsongeschikt was geworden. De tegenpartij bood haar zoiets als £15.000 schadevergoeding aan. Op een gegeven moment werd de vrouw gehoord in de witness box. Ik zat me te irriteren en te schamen over de houding die zij tegenover de rechter aannam. Ze gedroeg zich ontremd en leek zich de formele setting niet te realiseren. Uiteindelijk kende de rechter haar ongeveer een miljoen pond toe. In de uitspraak lichtte de rechter toe dat hij tijdens de zitting de verschijnselen herkende van ontremd gedrag dat samenhang met de aard van haar verwonding. Aan die zaak en die rechter denk ik nog wel eens terug.

Als laatste: heeft u nog een gouden tip voor de student van nu?

Mensen die aan mijn tak van de advocatuur willen werken voor de burgers moeten zich realiseren dat dit stuk van het vak soms ook pure hulpverlening kan zijn. Naast het intellectuele werk van het aansprakelijkheidsrecht moet je ook kunnen dealen met het persoonlijke aspect van dit recht. Het kan heel erg belonend zijn om iemand in problemen te helpen, maar het kan ook ontzettend moeilijk zijn. Je zult je zelf moeten overtuigen dat je dat ook wel kunt, dat je behalve jurist ook een hulpverlener kunt zijn.